

Китоби Дониёл — Рақами чилу панҷ

Тағйирёбии рамзӣ: кушодани асрори «доимӣ» дар китоби Дониёл

Jeff Pippenger

2024-01-09

«Ҳаррӯза» дар китоби Дониёл аз ҷониби Уилям Миллер ҳамчун рамзи Руми бутпараст ё бутпарастӣ шинохта шуда буд, аммо дар айёми охир он рамзи рад кардани ҳақиқатҳои бунёдии Уилям Миллер мебошад. Он анҷоми исёнеро ифода мекунад, ки соли 1863, бо рад кардани фаҳмиши Миллер дар бораи «ҳафт замон»-и Мусо дар Левизакон бисту шаш, оғоз ёфта буд. Вакте ки адвентизм шиносоии дурусти «ҳаррӯза»-ро ҳамчун бутпарастӣ рад кард, онҳо рамзи Шайтонро ба рамзи Масеҳ табдил доданд. Ишаъё муайян мекунад, ки ин амал ворӯна кардани ҳама чиз буд. Рад кардани «ҳаррӯза» дар солҳои 1930-ум (насли сеюми адвентизм) пойдор карда шуд, аммо аз соли 1901 (насли дуюми адвентизм) инҷониб он мавзӯи баҳс буд. Чунон ки бо Исроили қадим буд, радкунии тадриҷии ҳақиқат ба пазируфтани хатое оварда расонд, ки унсурҳои гуноҳи нобахшиданиро дар бар дошт.

Гуноҳи нобахшидани барои яҳудиёни баҳсчӯ дар он зоҳир гардид, ки онҳо аъмолеро, ки Масеҳ анҷом дода буд, ҳамчун аъмоли Шайтон шинохтанд. Исроили қадим рамзи асосии Исроили муосир аст, ва Исроили муосир айнан ҳамон корро кард, танҳо баръакс. Онҳо аъмоли Шайтонро (бутпарастиро) гирифтанд ва он аъмолро ба Масеҳ нисбат доданд. Исёни Исроили қадим инчунин интиҳоби Шайтонро ҳамчун подшоҳи худ дар бар мегирад.

Пас, чун Пилотус он суханро шунид, Исоро берун овард ва бар курсии доварӣ, дар ҷойе ки «Сангфарш» номида мешавад, вале ба забони ибронӣ «Ҷаббат», нишаст. Ва он рӯзи тайёрии иди Фисх буд, ва тақрибан соати шашум; ва ӯ ба яҳудиён мегӯяд: «Инак Подшоҳи шумо!» Аммо онҳо нидо карданд: «Нобудаш кун, нобудаш кун, маслубаш кун.» Пилотус ба онҳо мегӯяд: «Оё Подшоҳи шуморо маслуб кунам?» Саркоҳинон ҷавоб доданд: «Мо ҷуз Қайсар подшоҳе надорем.» Пас ӯ ӯро ба онҳо таслим кард, то маслуб карда шавад. Ва онҳо Исоро гирифта, бурданд. Юҳанно 19:13–16.

Пилот намояндаи Руми бутпараст буд, ва хоҳар Уайт муайян месозад, ки аждаҳое, ки дар боби дувоздахуми Ваҳй аз осмон ронда шуд, Шайтон аст; аммо ба маънои дувум, аждаҳо ҳамчунин Руми бутпараст мебошад. Бинобар ин, аждаҳо ба воситаи «қурбонии доимӣ» рамзгузорӣ шудааст. Поёни исёни Исроили қадим, вақте ки онҳо ошкоро эълон карданд: «Мо подшоҳе ҷуз қайсар надорем», эълони оммавии он буд, ки онҳо тобеони подшоҳи худ буданд, ва подшоҳи онҳо Шайтон буд. Он исён бар зидди Худо ҳамчун Подшоҳ, дар рӯзгори Самуили набӣ оғоз ёфт, вақте ки онҳо Худоро ҳамчун подшоҳи худ рад карданд ва талаб намуданд, ки ба онҳо подшоҳи инсонӣ дода шавад, то мисли дигар халқҳо бошанд.

Он гоҳ ҳамаи пирони Исроил ҷамъ омада, назди Самуил ба Ромо омаданд, ва ба ӯ гуфтанд: «Инак, ту пир шудай, ва писаронат ба роҳҳои ту роҳ намераванд; пас акнун бар мо подшоҳе таъйин намо, то ки моро, мисли ҳамаи халқҳо, доварӣ кунад». Вале ин сухан дар назари Самуил нохуш омад, вақте ки гуфтанд: «Бар мо подшоҳе дех, то ки

моро доварӣ кунад». Ва Самуил назди Худованд дуо кард. Ва Худованд ба Самуил гуфт: «Ба овози қавм дар ҳар он чи ба ту мегӯянд, гӯш дех; зеро на туро рад кардаанд, балки Маро рад кардаанд, то ки Ман бар онҳо подшоҳӣ накунам. Мувофиқи ҳамаи аъмоле ки аз рӯзе ки онҳоро аз Миср берун овардам то имрӯз ба ҷо овардаанд, ки Маро тарк намуда, худоёни дигарро хизмат кардаанд, ҳамчунин ба ту низ чунин мекунанд». 1 Подшоҳон 8:4–8.

Исроили қадим ҳаргиз дарк накард, ки онҳо Худоро рад карда буданд, ва на ин ки хоҳиши онҳо ба подшоҳӣ заминӣ то ба он дараҷа пеш хоҳад рафт, ки Масеҳро маслӯб хоҳанд кард ва Шайтонро ҳамчун подшоҳӣ худ интиҳоб хоҳанд намуд. Исёни онҳо аз чашмони ҳудашон бо андешаҳои худододпиндориашон пинҳон монда буд, ки бо вучуди рад кардани Худо, онҳо ҳанӯз ҳам қавми баргузида буданд, зеро, ба ҳар ҳол, чунин андеша мекарданд, Худо ҳатто баъд аз Самуил низ хизмати муқаддаси нубувватиро нигоҳ медошт.

Онҳо хизмати нубувватии пайғамбаронро нодуруст тафсир карданд ва мепиндоштанд, ки ҳузури пайғамбарони Худо собит месозад, ки онҳо қавми баргузидаи Худо ҳастанд. Онҳо намедиданд, ки аз Худо бисёр дур афтадаанд ва пайғамбарон мекӯшиданд онҳоро ба назди Худо бозгардонанд, зеро фаъолияти пайғамбаронро ҳамчун далели роҳбарии Худо тафсир мекарданд. Ин, бо вучуди он буд, ки онҳо пайваста ҳамаи паёмҳои пайғамбаронро, ки ба сӯи онҳо фиристода шуда буданд, рад мекарданд. Ҳамин фиреб бар Адвентизм низ дар соли 1863 омад.

Адвентизм ҳаракатеро, ки тавассути хизмати Вилиям Миллер чамъ оварда шуда буд, рад кард ва ҳамон соле интиҳоб намуд, ки ба калисои расман ба қайдгирифташудаи ҳуқуқӣ табдил ёбад, ки дар он соли ҳамчунин паёми Мӯсоро дар бораи «ҳафт вақт», ки тавассути Илёс (Вилиям Миллер) расонида шуда буд, рад кард. Дар ҳамон сол онҳо нақшаи қалбакии нубувватиро таҳия карданд, ки дигар хонда намешуд ва дигар наметавонист мувофиқи Ҳабаққуқ 2:3 «сухан гӯяд», зеро барои фаҳмонидани он варақаи тавзеҳӣ лозим буд. Нақшаҳои Ҳабаққуқро метавон чунон ки буданд хонд, ва бинобар ин онҳо метавонистанд «сухан гӯянд».

Адвентизм аз анҷом додани ҳар гуна худсанҷӣ дар бораи интиҳоби худ, ки соли 1863 карда буданд, сарпечӣ намуд, зеро, охир, онҳо дар миёни худ паёмбарзанро доштанд, ки исбот мекард, онҳо ҳамон қавми бақия мебошанд, ки дар китоби Ваҳй шинохта шудаанд ва Рӯҳи Нубувватро доштанд. Онҳо ҳамон рӯҳ ва муносибати Исроили қадимро зоҳир намуданд, ва исёне, ки бо рад кардани аввалин гавҳаре, ки Миллер кашф карда буд, оғоз ёфт, дар ниҳоят онҳоро ба рад кардани шинохти Миллер аз гавҳари «ҳамешагӣ» низ бурд.

Исроили муосир фаҳмиши Миллерро дар бораи «қурбонии доимӣ» рад кард, ки рамзи Руми бутпараст аст, ва он, дар навбати худ, рамзи Шайтон мебошад, ва иддао намуд, ки «қурбонии доимӣ» рамзи Масеҳ аст. Ба ибораи дигар, Исроили муосир интиҳоб кард, ки рамзи шайтонӣ-ро ҳамчун рамзи Масеҳ қабул намояд. Ҳамон тавре ки Исроили қадим эълон карда буд, ки ғайр аз Қайсар, намояндаи Руми бутпараст, ки рамзи Шайтон аст, подшоҳе надоранд.

Аз нигоҳи татбиқи нубувват, он интиҳоб тақозо мекард, ки Исроили муосир бояд бобҳои ҳафт, ҳашт ва нӯҳи Дониёро аз нав таъриф намояд, ки маҳз ҳамон бобҳои он, ки бо дарёи Улай ифода шудаанд ва афзоиши дониш дар таърихи миллӣ буданд. Онҳо маҷбур мешуданд, ки ин бобҳоро тағйир диҳанд, зеро боби ҳашт бевосита се бор ба «ҳамешагӣ» ишора мекунад.

Миллериён, ки таърихе онҳоро маҷбур месохт, ки дар он рӯёи дарёи Ёлой кушода гардида буд, пеш аз бозгашти Масеҳ ва барпо намудани Малакути абадии Ё, чунон ки дар боби дуюми Дониёл тасвир шудааст, ҳеҷ подшоҳии дигари заминро дида наметавонистанд. Аз ин рӯ, онҳо подшоҳии чоруми Румро як подшоҳӣ бо ду ҷанба меҳисобиданд. Он ду ҷанба бевосита дар бобҳои ҳафтум ва ҳаштуми Дониёл намоёндагӣ шудаанд. Дониёл муайян месозад, ки рӯёе, ки ӯ дар боби ҳаштум гирифт, бояд дар иртибот бо рӯёи боби ҳафтум фаҳмида шавад.

Дар соли сеюми подшоҳии шоҳ Белшасар бар ман, яъне бар ман Дониёл, рӯёе зоҳир шуд, баъд аз он ки дар аввал бар ман зоҳир шуда буд. Дониёл 8:1.

Рӯёе, ки «дар аввал» ба Дониёл «зоҳир шуд», рӯёи боби ҳафтум буд.

Дар соли якуми подшоҳии Белшасар, подшоҳи Бобил, Дониёл бар бистари худ хобе ва рӯёҳои сари худро дид; пас хобро навишт ва хулосаи ин воқеаҳоро баён намуд. Дониёл 7:1.

Ин ду рӯёе ду ҷанбаи подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро ифода мекунад, ки нахуст дар боби дуюми Китоби Дониёл тасвир шуда буданд. Ҷаҳор подшоҳии Бобил, Модию Форс, Юнон ва Рум дар боби ҳафтум такрор шудаанд, ва сипас боз дар боби ҳаштум низ, аммо бо фарқ гузаштан миёни унсурҳои сиёсии он ҷаҳор подшоҳӣ ва унсурҳои динии он ҷаҳор подшоҳӣ. Дар Дониёл 7 подшоҳӣҳо бо ҳайвоноти дарранда ифода шудаанд, аммо дар боби 8 ҳамон подшоҳӣҳо бо ҳайвоноти қурбонгоҳӣ пешниҳод мегарданд. Дониёл меҳост рӯёи боби 7-ро бифаҳмад, ва Ҷабраил назди ӯ омад, то онро шарҳ диҳад.

Ман, Дониёл, дар рӯҳи худ андаруни ҷисмам ғамгин шудам, ва рӯёҳои сарам маро ба ташвиш андохтанд. Ба яке аз онҳое ки дар наздикӣ меистоданд, наздик шудам ва аз ӯ ҳақиқати ҳамаи инро пурсидам. Пас ӯ ба ман гуфт ва таъбири ин чизҳоро ба ман фаҳмонд. Ин ҳайвонҳои бузург, ки ҷаҳор ҳастанд, ҷаҳор подшоҳанд, ки аз замин бархӯранд хост. Аммо муқаддасони Ҳаққи Таоло подшоҳиро хоҳанд гирифт ва подшоҳиро то абад, балки то абадулобод соҳиб хоҳанд шуд. Дониёл 7:15–18.

Ба Дониёл фаҳмонида шуд, ки он чор ҳайвон чор салтанати заминӣ буданд, ки то барпо шудани Малакути абадии Худо вучуд хоҳанд дошт, мувофиқи боби дуюми Дониёл. Чор салтанати заминӣ мебоист пеш аз омадани Малакути абадии Худо вучуд мебоистанд, чунон ки дар боби дуюм бо санге, ки аз қӯҳ бурида шуд ва тамоми заминро пур кард, тасвир ёфтааст.

Ҳоҳар Уайт фаҳмиши миллериён он чор салтанатро хеле фаротар аз фаҳмиши миллериён бурд, вақте ки ӯ ба ҳайвони заминии Ваҳӣ, боби сездахум, пардохт.

«Дар ин чо рамзи дигаре муаррифӣ мешавад. Набӣ мегӯяд: “Ва ҳайвони дигареро дидам, ки аз замин бармеомад; ва ӯ ду шох дошт, монанди барра.” Ояти 11. Ҳам намуди зоҳирии ин ҳайвон ва ҳам тарзи баромадани он нишон медиҳанд, ки қавме, ки ӯ намояндагӣ мекунад, аз онҳое ки зери рамзҳои пешин нишон дода шудаанд, фарқ дорад. Подшоҳҳои бузурге, ки бар ҷаҳон ҳукмронӣ кардаанд, ба набӣ Дониёл ҳамчун ҳайвоноти дарранда муаррифӣ шуданд, ки вақте бармехостанд, “ҷор боди осмон бар баҳри бузург мечангиданд.” Дониёл 7:2. Дар Ваҳй боби ҳабдахум ғаришта шарҳ дод, ки обҳо “қавмҳо, ва издиҳомҳо, ва миллатҳо, ва забонҳо”-ро ифода мекунанд. Ваҳй 17:15. Бодҳо рамзи низоъ мебошанд. Ҷор боди осмон, ки бар баҳри бузург мечангид, манзараҳои даҳшатноки фатҳ ва инқилобро ифода мекунанд, ки ба воситаи онҳо подшоҳҳо ба қудрат расидаанд.» Муборизаи Бузург, 439.

Ҳайвонҳо рамзҳои фатҳҳое мебошанд, ки ҳангоме ки подшоҳҳо ба қудрат мерасиданд, ба анҷом расонида шуданд. Ҳайвони дарранда дар маънои пешгӯёна қудрати сиёсӣ, иқтисодӣ ва ҳарбии як подшоҳро ифода мекунад. Ҳамон подшоҳҳое, ки дар бобҳои дуюм ва ҳафтуми Дониёл тасвир шудаанд, ҳамчунин дар боби ҳаштум низ тасвир шудаанд, вале дар он чо ҳамаи онҳо бо унсурҳое, ки аз муқаддасгоҳи Худо бармеоянд, вобаста гардонида шудаанд, ва бо ин кор онҳо унсури динии он подшоҳҳоро ифода мекунанд, зеро ҳамаи онҳо иттиҳоди қалисо ва давлат буданд.

Дар соли сеюми подшоҳии подшоҳ Белшазар рӯёе бар ман, яъне бар ман Дониёл, зоҳир шуд, баъд аз он рӯёе ки нахуст ба ман зоҳир шуда буд. Ва ман дар рӯёе дидам; ва чунин воқеъ шуд, ки ҳангоме ки медидам, ман дар Шушан, дар қаср, ки дар вилояти Элом аст, будам; ва дар рӯёе дидам, ки ман назди наҳри Ёлой будам. Пас чашмони худро боло бардоштам ва дидам, ва инак, пеши наҳр қўчқоре меистод, ки ду шох дошт; ва ҳар ду шох баланд буданд, аммо яке аз дигаре баландтар буд, ва он ки баландтар буд, дертар баромад. Дидам, ки қўчқор ба сӯи ғарб, ва шимол, ва ҷануб шох мезад; ба тавре ки ҳеҷ ҳайвоне наметавонист пеши ӯ истодагӣ кунад, ва ҳеҷ касе набуд, ки аз дасти ӯ ҳалос кунад; балки ӯ мувофиқи хости худ амал мекард ва бузург мегашт. Ва чун ман андеша мекардам, инак, такабузе аз ҷониби ғарб бар рӯи тамоми замин меомад ва ба замин намерасид; ва он такабуз миёни чашмонаш як шохӣ намоён дошт. Ва ӯ назди он қўчқоре омад, ки ду шох дошт, ки ман ӯро пеши наҳр истода дида будам, ва бо шиддати қуввати худ сӯи ӯ тохт. Ва дидам, ки ӯ ба қўчқор наздик омад, ва бар ӯ ба ғзаб омад, ва қўчқорро зад, ва ду шохӣ ӯро шикаст; ва дар қўчқор қуввате набуд, ки пеши ӯ истодагӣ кунад, балки ӯро бар замин афканд ва поймолаш қард; ва ҳеҷ касе набуд, ки қўчқорро аз дасти ӯ ҳалос кунад. Бинобар ин, такабуз бисёр бузург шуд; ва ҳангоме ки ӯ пурзӯр гардид, он шохӣ бузург шикаста шуд; ва ба ҷойи он ҷор шохӣ намоён ба сӯи ҷор бодҳои осмон баромад. Дониёл 8:1–8.

Боби ҳаштум бо он оғоз меёбад, ки Дониёл тасдиқ менамояд, ки ӯ дар он замон ҳанӯз дар таърихи нахустин подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас (Бобил) зиндагӣ мекард, вале рӯёи ӯ ҳеҷ рамзро, ки мебоист намояндаи Бобил бошад, муайян намекунад, зеро он аз қўчқоре оғоз меёбад, ки подшоҳии дуҷуми заминии Модию Форсро намояндагӣ мекард. Набудани рамзи Бобил қасдан аст, зеро яке аз хусусиятҳои асосии Бобил он аст, ки он подшоҳиест, ки

бардошта мешавад ва баъд аз он барқарор мегардад, чунонки инро «хафт вақт»-и зиндагии Набукаднесар ҳамчун ҳайвон нишон медиҳад. Дар давоми он «хафт вақт» як унсури Бобили рӯхонӣ (попийат) низ намояндагӣ мешавад, зеро попийат он подшоҳиест, ки барои ҳафтод соли рамзӣ фаромӯш карда мешавад, ки дар тӯли он вай захми марговар дошт. Ин воқеият, ки Дониёл муайян месозад, ки рӯъёро «дар соли сеюми подшоҳии шоҳ Белшасар» қабул кардааст, Бобилро ҳамчун подшоҳие муайян мекунад, ки пеш аз подшоҳии дуёми Модию Форс меояд, вале ҳамзамон Бобилро ҳамчун подшоҳии пинҳон, ё фаромӯшшуда, таъкид менамояд, ки дар рӯзҳои як подшоҳ фаромӯш гардидааст.

Ҳайвонҳои боби ҳаштум ҳайвонҳои дарранда нестанд; онҳо ҳайвонҳое мебошанд, ки дар хизмати муқаддасгоҳи муқаддас ҳамчун қурбонӣ истифода мешуданд. Подшоҳии чорум ҳамчун «шоҳчаи хурд» тасвир шудааст, на ҳамчун ҳайвон; аммо шоҳҳо ҷузъи муқаддасгоҳи Худо буданд, зеро қурбонгоҳҳои муқаддасгоҳи Худо дар сохт ва тарҳи худ шоҳҳо доштанд.

На танҳо чор подшоҳии нубувват аз ҷониби Дониёл бо истилоҳоти маъбад тасвир шудаанд, балки ривояти ин боб чандин калимаро низ дар бар мегирад, ки бевосита аз хизмати маъбади Худо гирифта шудаанд. Ривояти ин боб бо калимаҳои ибронӣ, ки аз хизмати маъбад бармеоянд, пешниҳод шудааст, ва ҳамчуни амали пешкаш намудани қурбонӣ дар хизмати маъбад дар дохили сохтори ин боб ҷой дода шудааст. Ин воқеият, ки Дониёл қасдан бобҳои ҳафтум ва ҳаштумро бо ҳам пайвастааст, ба онҳое ки мехоҳанд бубинанд, иҷозат медиҳад дарк кунанд, ки боби ҳафтум давлатдории подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро муайян мекунад ва боби ҳаштум калисодории подшоҳии нубуввати Китоби Муқаддасро муайян мекунад.

Адвентизм маҷбур шудааст, ки ин воқеиятро бо афсонаҳои шайтонӣ рӯйпӯш кунад, зеро эътирофи ин нишон медиҳад, ки гавҳарҳои Миллер маҳз ҳамон гуна буданд, ки Худо онҳоро тарҳрезӣ намуда буд. Рад кардани фаҳмиши Миллер дар бораи «ҳаррӯза» ҳамчун иддаое муаррифӣ мешавад, ки «Худо ҳеҷ фаҳмише надошт», зеро онҳо даъво мекунанд, ки вақте Худо қолабро ба Миллер дод (тавассuti хизмати фариштагони муқаддас), он дуруст набуд.

Ба яқин, вожагардонии шумо мисли гили кулол шумурда хоҳад шуд; зеро оё офарида ба Офаридгори худ хоҳад гуфт: «Ў маро наофаридааст»? ё чизи шаклгирифта ба Шаклдихандаи худ хоҳад гуфт: «Ў фаҳм надошт»? Ишаё 29:16.

Чаҳорҷӯби Миллер ҳамон сохтори нубувватӣ буд, ки ӯ онро шинохт ва ба кор бур; вале аз соли 1863 ба баъд, адвентизм барои пинҳон сохтани гавҳарҳои ҳоби Миллер, ба татбиқҳои илоҳиётии протестантизми муртад ва католикият бозгашт. Адвентизм як чаҳорҷӯби козибро (он чи сохта шудааст) пазируфт, то ки кор, ва низ Офаринандаи он корро рад намояд. Бо ин амал, онҳо даъво мекунанд, ки Офаринандаи он кор фаҳмиш надорад. Рад кардани он чаҳорҷӯб ҳам буд ва ҳанӯз ҳам ҳаст — рад кардани афзоиши донишест, ки дар соли 1798 муҳр аз он бардошта шуд. Онҳое ки афзоиши донишро рад мекунанд, кор ва Офаринандаи он корро рад мекунанд, ва ба истилоҳи Дониёл, онҳо «бадкорон» буданд.

Бисёре пок карда хоҳанд шуд, ва сафед гардонда хоҳанд шуд, ва озмуда хоҳанд шуд; аммо бадкорон бадкорӣ хоҳанд кард: ва ҳеҷ яке аз бадкорон нахоҳад фаҳмид; аммо доноён хоҳанд фаҳмид. Дониёл 12:10.

«Бадкорон бадкорӣ хоҳанд кард», ва ба ин тартиб радкунии пайдарпай ва рӯ ба афзоиши ҳақиқат муайян карда мешавад. Радкунии чорчӯба аз ҷониби бадкорон радкунии Худоист, ва дар навбати худ Худо бадкоронро барои он радкуние, ки онҳо мекушанд ба воситаи як чорчӯбаи қалбаки ба амал оваранд, рад мекунад.

Қавми Ман аз набудани дониш ҳалок шудаанд; зеро ту донишро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то ки барои Ман коҳин набодӣ; азбаски ту шариати Худои худро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Хушаъ 4:6.

Қавми Худо, ки аз соли 1844 то 1863 «коҳинони» Худо буданд, ба сабаби надоштани он «донише», ки тавассути хизмати Вилиям Миллер афзун гардида буд, рад карда шуданд. Муҳим аст, ки заминаи ояти шашуми Хушаъ баррасӣ гардад, зеро ин замина шӯрише рӯ ба афзоиш бар зидди ҳақиқатро, ки ҳамчун «дониш» тасвир шудааст, муайян месозад.

Қавми Худовандро бишнавед, эй бани-Исроил; зеро ки Худованд бо сокинони ин замин даъво дорад, чунки дар ин замин на ростӣ ҳаст, на раҳм, ва на шинохти Худо. Савгандхӯрӣ, дурӯғгӯӣ, қатл, дуздӣ ва зино мекунанд; аз ҳад мегузаранд, ва хун ба хун мерасад. Бинобар ин, замин мотам хоҳад гирифт, ва ҳар кӣ дар он сокин аст, бо ҳайвоноти саҳро ва бо мурғони осмон бемаҷол хоҳад шуд; ҳатто моҳиёни баҳр низ нобуд хоҳанд гардид. Аммо касе ҷидол накунад ва дигареро мазаммат насозад; зеро қавми ту мисли онҳоянд, ки бо коҳин ҷидол мекунанд. Аз ин рӯ, ту рӯзона фурӯ хоҳӣ ғалтид, ва набӣ низ шабона бо ту фурӯ хоҳад ғалтид, ва Ман модари туро ҳалок хоҳам кард. Қавми Ман аз набудани шинохт нобуд мешаванд; азбаски ту шинохтро рад кардаӣ, Ман низ туро рад хоҳам кард, то барои Ман коҳин набодӣ; чунки ту шариати Худои худро фаромӯш кардаӣ, Ман низ фарзандони туро фаромӯш хоҳам кард. Ба ҳар андозае ки афзуданд, ба ҳамон андоза бар зидди Ман гуноҳ карданд; бинобар ин, ҷалоли онҳоро ба расвой табдил хоҳам дод. Гуноҳи қавми Маро меҳӯранд, ва дили худро ба шарорати онҳо мебандад. Ва чунин хоҳад шуд: мисли қавм, ҳамон гуна коҳин; ва Ман онҳоро барои роҳхояшон ҷазо хоҳам дод, ва подоши аъмолашонро ба онҳо хоҳам расонд. Зеро хоҳанд хӯрд, вале сер нахоҳанд шуд; фисқ хоҳанд кард, вале афзоиш нахоҳанд ёфт; зеро аз таваҷҷуҳ кардан ба Худованд даст кашидаанд.

Зино ва шароб ва майи нав дилро мерабояд. Қавми ман аз бутҳои ҷӯбии худ машварат металабанд, ва асояшон ба онҳо хабар медиҳад; зеро рӯи зинокорӣ онҳоро ба гумроҳӣ андохтааст, ва онҳо аз зери итоати Худои худ ба зинокорӣ рафтаанд. Бар қуллаҳои кӯҳҳо қурбонӣ мекунанд, ва бар тепшаҳо, зери булутҳо ва сафедорҳо ва норвонҳо бухур месӯзонанд, зеро сояи онҳо хуб аст; бинобар ин духтарони шумо зинокорӣ хоҳанд кард, ва арӯсони шумо зино хоҳанд кард. Ман духтарони шуморо ҳангоме ки зинокорӣ мекунанд, ва арӯсони шуморо ҳангоме ки зино мекунанд, ҷазо нахоҳам дод; зеро ҳуди онҳо бо фоҳишаҳо ҷудо мешаванд, ва бо занони фосиқ қурбонӣ мекунанд; бинобар ин қавме ки фаҳм надорад, фурӯ хоҳад ғалтид. Агар ту, эй Исроил, фоҳишагӣ кунӣ, бигзор Яхудо гунаҳкор нашавад; ва ба Ҷилҷол наоед, ва ба Байт-Овин

боло наравед, ва қасам нахӯред: «Худованд зинда аст». Зеро Исроил мисли гӯсолаи саркаш ақибнишинӣ мекунад; акнун Худованд онҳоро мисли баррае дар ҷои васеъ хоҳад ҷаронд. Эфроим ба бутҳо пайваста шудааст; ӯро ба ҳоли худ вогузор. Нӯшокиашон турш шудааст; пайваста зинкорӣ кардаанд; ҳокимонаш бо расвой дӯст медоранд: «Бидиҳед». Бод ӯро дар болҳои худ печонида гирифтааст, ва онҳо аз қурбонҳои худ шарманда хоҳанд шуд. Ҳушаъ 4:1–19.

Огоҳии Ҳушаъ ин аст, ки «Худованд бо сокинони замин даъво дорад, зеро ки дар замин на ростӣ ҳаст, на раҳм, ва на шинохти Худо». Адвентизм қавми Худо дар рӯзҳои охир аст. Дар рӯзе ки он марди чорӯби хок ба утоқи Миллер дохил мешавад, Адвентизм, аз ҷумла мардум, коҳинон ва анбиё, «ки намефаҳмад, сукут хоҳад кард», зеро ки онҳо «ба бутҳо пайваста шудаанд». Бутҳои онҳо таълимоти қалбакии онҳост, ки дар як чаҳорчӯби қалбакӣ бофта шудаанд.

Исёне, ки бо рад кардани афзоиши дониш ифода шудааст, болоравии тадриҷии исён мебошад, ки ба он дараҷа мерасад, ки муҳлати имтиҳони онҳо бо эълон кардани он ки онҳо ба таълимоти қалбакӣ пайвастаанд, ки аз ҳучраи Миллер рӯфта мешаванд, ба анҷом мерасад. Исёни онҳо ҳамчун пайваста содир кардани зино ифода шудааст. Аз соли 1863 сар карда то басташавии муҳлати имтиҳон, онҳо пайваста исён мекунанд, то он даме ки аз даҳони Худованд берун андохта мешаванд.

Исёни рад кардани дониш бо он ифода мешуд, ки онҳо «пайваста» зино мекарданд; ва гарчанде ки ин ҳамон вожаи ибронӣ нест, маънояш бо вожаи ибрии «tamid» яксон аст, ки маънои «пайваста»-ро дорад, ва дар китоби Дониёл он ҳамчун «қурбонии ҳаррӯза» тарҷума шудааст.

Мо омӯзиши худро оид ба чаҳор подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Сипас ман дар бораи “Ҳамешагӣ” дидам, ки калимаи “қурбонӣ” бо ҳикмати инсонӣ илова карда шудааст ва ба матн тааллуқ надорад; ва ки Худованд фаҳмиши дурусти онро ба онҳое ато кард, ки нидои соати довариро эълон карданд. Вакте ки ягонагӣ вучуд дошт, пеш аз соли 1844, қариб ҳама бар фаҳмиши дурусти “Ҳамешагӣ” муттаҳид буданд; аммо аз соли 1844, дар миёни сардаргумӣ, назарҳои дигар пазируфта шуданд, ва торикӣ ва сардаргумӣ дар пай омад». Review and Herald, November 1, 1850.